

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Ing. Z. K.**, zast. advokátem JUDr. Jiřím Mazalem, se sídlem AK Národní svobody 26, Písek, za účasti R. K., proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 5. 2007, č. j. 10 Ca 24/2007 - 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 12. 2006, č. j. KUJCK/32767/2006/2/OLVV/P109-Ří bylo ve výroku I. pravomocně rozhodnuto, že žalobce je vinen spácháním přestupku proti veřejnému pořádku dle ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 1. 7. 2006 při kácení stromů v Gregorově ulici v Písku vnikl do prostoru vymezeného Městskou policií, kde setrval přesto, že byl zákonnou výzvou strážníků Městské policie Písek vyzván, aby tento prostor opustil. Neuposlechnutím výzvy veřejného činitele při výkonu jeho pravomoci tak naplnil zákonné znaky skutkové podstaty přestupku neuposlechnutí výzvy veřejného činitele, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1000 Kč a současně mu bylo uloženo zaplatit náhrady nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

Výrokem II. cit. rozhodnutí byla shledána vinnou ze spáchání stejného přestupku osoba na řízení zúčastněná, o jejíž kasační stížnosti je u Nejvyššího správního soudu vedeno řízení pod sp. zn. 5 As 35/2007.

Žalobu, kterou žalobce podal proti výše označenému rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Českých Budějovicích (dále „krajský soud“) zamítl.

Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu dne 5. 6. 2007 kasační stížnost, která obsahovala výčet důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) – e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), aniž tyto blíže konkretizoval. Usnesením krajského soudu ze dne 5. 6. 2007 byl stěžovatel vyzván k doplnění kasační stížnosti o uvedení konkrétních důvodů kasační stížnosti. V písemnosti ze dne 22. 6. 2007, zasláné krajskému soudu, stěžovatel obsáhle polemizuje s oprávněností požadavku krajského soudu, přitom krajskému soudu vytýká nekonkrétnost jeho výzvy, jakož i její nezákonnost, nepřipustil-li soud možnost opravného prostředku. Dále namítl, že soud v rozporu s ust. § 77 správního řádu neshledal, že rozhodnutí žalovaného je nicotné pro jeho zjevnou vnitřní rozpornost. Podle § 95a zákona o přestupcích je přezkoumávání rozhodnutí vydáno v přenesené působnosti, ale podle záhlaví je vydáno v samostatné působnosti. Tuto rozpornost nevzal krajský soud, dle stěžovatele, v potaz. Dále stěžovatel namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav. Soud nesprávně posoudil v rozporu s ust. § 2 zákona o přestupcích, že přestupkem je každé jednání, které je za přestupek výslovně označeno v zákoně o přestupcích, aniž vzal v úvahu, že pro posouzení skutku jako přestupek musí být splněny i další znaky přestupku uvedené v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích a nesmí jít o jiný správní delikt či trestný čin ani o jednání uvedené v § 2 odst. 2 cit. zákona. Krajský soud zaujal, dle stěžovatele, nesprávné stanovisko, že naplnění zákonných znaků přestupku podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona již samo o sobě současně naplňuje všechny zákonné znaky přestupku dle § 2 zákona. Názor krajského soudu, podle kterého „pokácení stromu bylo pravomocným rozhodnutím vydaným k tomu příslušným orgánem povoleno, a proto nenastala situace vyžadující předejít škodě na přírodě či životním prostředí“, je dle stěžovatele, zjevně nesmyslný. Stěžovatel namítá, že ani pravomocné rozhodnutí správního orgánu nic nemění na tom, že okamžitý výkon rozhodnutí spočívající v pokácení stromu by znamenal nenahraditelnou újmu. V daném případě nastala situace vyžadující přiměřeným způsobem podle § 2 odst. 2 zákona o přestupcích odvrátit přímo hrozící nebezpečí a předejít škodě na přírodě, na životním prostředí a na majetku. Stěžovatel má proto za dostatečně odůvodněno, že na jeho jednání bylo třeba vztáhnout ustanovení § 2 odst. 2 přestupkového zákona. Usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 263/97, o který krajský soud napadený rozsudek opírá, dle stěžovatele nelze v dané věci použít, neboť se vztahuje na skutkově i právně podstatně odlišný případ.

V dalším doplnění kasační stížnosti ze dne 2. 7. 2007 stěžovatel namítá vnitřní rozpornost a nicotnost rozhodnutí žalovaného. Uvedené dovozuje z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, kde se uvádí, že „odvolací orgán považuje za svědecky jednoznačně prokázané, že oba odvolatelé v tomto případě porušili zákaz vstupu do policejně uzavřeného prostoru, který byl vymezen strážníky MP Písek..... do tohoto prostoru pak oba odvolatelé neoprávněně vnikli, tedy nerespektovali povinnost zdržet se tohoto jednání.... již tento skutek naplňuje zákonné znaky skutkové podstaty přestupku dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích – neuposlechnutí výzvy veřejného činitele při výkonu jeho pravomoci.“ Současně dále odvolací orgán uvádí, že zákon nestanoví formu, jakou musí být výzva učiněna a z toho důvodu lze mít za to, že již vstupem do policejně uzavřeného prostoru byly naplněny zákonné znaky přestupku. Současně se stěžovatelem však v uvedeném prostoru se nacházel i pan O. S., přitom jeho vniknutí do policejně uzavřeného prostoru znaky skutkové podstaty dle § 47 odst. 1 písm. a) zákon o přestupcích nenaplnilo. Krajský soud tak rozhodl nesprávně, když v rozporu s ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. nevyslovil nicotnost rozhodnutí žalovaného dle § 77 odst. 2 správního řádu.

I kdyby rozhodnutí žalovaného nebylo nicotné, je rozsudek krajského soudu nezákonný a protiústavní, protože soud rozhodnutí žalovaného nezrušil ani pro porušení základních zásad uvedených v § 2 odst. 4 a § 7 správního řádu, pro porušení § 16 odst. 1 písm.f) zákona č. 312/2002 Sb. a pro porušení čl. 1 Listiny základních práv a svobod, když ve správním řízení ve skutkově zcela shodných případech správní orgán rozhodl, že stěžovatel je vinen přestupkem, ale v rozporu s ust. § 67 zákona o přestupcích stejný skutek jiného občana neprojednal. Nesprávně, dle stěžovatele, krajský soud postupoval rovněž v tom, když nezrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem; stěžovateli nebylo doručeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jímž bylo podle odůvodnění rozsudku rozhodnuto o vině každého z účastníků samostatně.

Stěžovatel nesprávnost napadeného rozsudku konečně spatřuje zejména v porušení práva na spravedlivé projednání věci podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, když stěžovatel byl potrestán za jednání kterým plnil svoji povinnost dle § 415 občanského zákoníku a přiměřeným způsobem odvracel hrozící nebezpečí škody na majetku, přímo hrozící útok na zájem chráněný zákonem o ochraně přírody a krajiny.

Stěžovatel požaduje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě, neboť stěžovatel neuvedl žádné jiné skutečnosti než ty, k nimž se již žalovaný vyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., přitom neshledal důvody, k nimž by musel dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlídnout ex offio.

Kasační stížnost není důvodná.

V projednávané věci není sporu o skutkovém stavu. Ze spisového materiálu je nepochybné, že dne 1. 7. 2006 kolem 17. 30 hod stěžovatel spolu s manželkou (osoba zúčastněná na řízení) vnikli do prostoru ohraničeného kolem stromu (před domem stěžovatele) určeného k pokácení. Na výzvu strážníků městské policie jmenovaní nereagovali a prostor neopustili; z uvedeného důvodu byly sanační práce, které v ulici Gregorové probíhaly, v ten den ukončeny. Ze spisu je prokazatelné, že stěžovateli, jakož i jeho manželce bylo každému zvlášť doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání k ústnímu jednání na den 4. 9. 2006 v 8.00 hod. Oba písemností dne 21. 8. 2006 převzali. V uvedený den se předvolání účastníci k řízení bez omluvy nedostavili, byli vyslechnuti předvolání svědci – strážníci městské policie a pracovník odboru ŽP a VLHZ MÚ Písek, kteří v uvedený den byli chováni stěžovatele i jeho manželky přítomni a shodně popsali skutkový děj. Dne 7. 9. 2006 byla oběma obviněným řádně doručena v souladu s ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, výzva k uplatnění práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve lhůtě do 22. 9. 2006. Výzvu oba účastníci převzali, svého práva však nevyužili. Dne 2. 10. 2006 bylo vydáno rozhodnutí č. j. VV41/2006/10035/PŘ-142/2006, VV41/2006/10035/PŘ-152/2006, kterým byl stěžovatel i jeho manželka (každý jmenovitě uveden a identifikován) uznáni vinnými ze spáchání přestupků proti veřejnému pořádku podle ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., tím, že vnikli dne 1. 7. 2006 při kácení stromů v ulici Gregorové do vymezeného prostoru, kde setrvali přesto, že byli zákonnou výzvou upozorněni na to, aby prostor opustili; každému z nich byla uložena pokuta ve výši 1000 Kč a každému z nich bylo uloženo zaplatit náklady řízení ve výši 1000 Kč. Stěžovateli, stejně tak jeho manželce, bylo samostatně doručeno uvedené rozhodnutí, oba je převzali dne 31. 10. 2006 a převzetí stvrdili každý svým podpisem. Dne 15. 11. 2006 podal

proti rozhodnutí správního orgánu samostatné odvolání stěžovatel, stejně tak učinila i jeho manželka. O odvoláních rozhodl poté společným rozhodnutím žalovaný výše označeným rozhodnutím, které bylo předmětem přezkoumání krajským soudem.

Nejvyšší správní soud neshledal především důvodnou námitku tvrzené nicotnosti rozhodnutí žalovaného, pro kterou měl krajský soud postupovat podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. a ust. § 77 odst. 2 správního řádu.

Nicotné dle ust. § 77 odst. 1 správního řádu je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal.

V řízení o přestupku rozhodoval v rámci mu svěřené přenesené působnosti orgán k tomu věcně i místně příslušný v souladu s ust. § 53 odst. 1 a 3 a § 95a zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

Nelze přisvědčit ani námitce nicotnosti stran předmětného rozhodnutí žalovaného, měl-li by být shledán důvod podle ust. § 77 odst. 2 správního řádu, pro který by měl krajský soud postupovat dle § 76 odst. 2 s. ř. s.

Za nicotné, kromě výše uvedeného důvodu věcné nepříslušnosti, lze považovat dále rozhodnutí trpící vnitřními rozpory, tedy rozhodnutí zcela nelogické a dále rozhodnutí nevykonatelné z důvodů právních či faktických. Takovým rozhodnutím bude zpravidla rozhodnutí odvolávající se na neexistující či neplatné právní normy, rozhodnutí ukládající povinnosti, při jejichž splnění by byl spáchán trestný čin, rozhodnutí s nesrozumitelným výrokem, rozhodnutí ukládající splnění povinnosti v nereálném termínu, rozhodnutí zjevně nesplnitelná možnostmi a prostředky povinného apod. Nicotná budou i rozhodnutí, která nemají zákonem předepsanou písemnou formu a lze tedy důvodně pochybovat, zda se vůbec o správní rozhodnutí jedná, jakož i rozhodnutí vydaná bez jakéhokoliv zákonného zmocnění či v přímém rozporu s ním.

Žádnou z výše uvedených ani jinou vadou, která by byla relevantní pro závěr o nicotnosti rozhodnutí žalovaného, Nejvyšší správní soud neshledal. Ze správního spisu, jakož i z průběhu celého řízení, jak bylo popsáno výše a jak vyplynulo ze spisového materiálu, vzal Nejvyšší správní soud za prokázané, že řízení bylo se stěžovatelem vedeno řádně a zcela korektně, stěžovatel byl zcela jednoznačně seznámen s důvody řízení, které s ním bylo zahájeno, jakož i se závěry, k nimž správní orgán dospěl; skutkový stav byl řádně zjištěn. Stěžovatel se k řízení, ač byl řádně vyrozuměn, nedostavil, stejně tak nevyužil práva seznámit se s podklady pro rozhodnutí, popř. navrhnout jejich doplnění, apod. Nečinnost stěžovatele nelze přičítat k tíži správního orgánu a následně dovozovat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí pro nesrozumitelnost, resp. jeho vnitřní rozpornost. Vzhledem k výše uvedenému, nemohlo být pro stěžovatele rozhodnutí správního orgánu nikterak překvapivé nebo nesrozumitelné. Namítá-li stěžovatel, že mu nebylo doručeno rozhodnutí správního orgánu – přestupkové komise, nezakládá se toto tvrzení na pravdě, když ze spisového materiálu naopak vyplynulo, že stěžovatel rozhodnutí dne 31. 10. 2006 osobně převzal a poté proti němu podal odvolání. Rozhodl-li odvolací orgán o odvolání stěžovatele i jeho manželky, jednalo-li se o skutkově i právně shodnou věc, jedním rozhodnutím, přitom tak učinil samostatnými výroky o vině a trestu u každého z nich, a tyto rovněž samostatně odůvodnil, nejedná se o vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonnost, tím méně nicotnost rozhodnutí žalovaného.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stran nesprávného právního posouzení. Krajský soud, stejně jako žalovaný, dle stěžovatele, posoudil nesprávně právní otázku, když jeho jednání označil jako přestupek, aniž by přihlédl k tomu, že svým jednáním předcházel vzniku škody.

Stěžovatel tvrdí, že se nemohl dopustit přestupku, neboť jeho jednání naplňovalo znaky krajní nouze ve smyslu ust. § 2 odst. 2 zákona o přestupcích.

Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postužitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. Podle § 2 odst. 2 zákona o přestupcích přestupkem není jednání, jímž někdo odvrací a) přiměřeným způsobem přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem, nebo b) nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že pro trestnost přestupků musí platit obdobné principy a pravidla jako v případě trestných činů. V této souvislosti lze poukázat na rozhodnutí Nejvyššího správního ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 – 135 (příst. na www.nssoud.cz), ve kterém Nejvyšší správní soud mimo jiné konstatoval, že „Trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů“ a že „pro trestnost jednání musí být naplněna i materiální stránka deliktu a krajní nouze je stavem vylučujícím protiprávnost jednání naplňujícího formální znaky deliktu“. Tutéž zásadu je nutno vztáhnout i na právní posuzování přestupků.

Přestupkem může být pouze protiprávní čin. Chybí-li znak protiprávnosti, nelze odpovědnost za přestupek vyvozovat, protože se pak jedná o dovolené jednání, které, ačkoliv se svými znaky podobá přestupku, nenaplnuje skutkovou podstatu přestupku a není ani nebezpečné pro společnost. O protiprávním jednání stěžovatele, neuposlechl-li tento výzvu veřejného činitele, nemůže být pochyb.

Správní orgán rozhodující ve věci správního trestání proto musí vždy zásadně přihlížet k okolnostem, které protiprávnost sankcionovaného jednání vylučují a způsobují, že jednání vykazující znaky správního deliktu (přestupku) není protiprávní a tedy není správním deliktem (přestupkem)

Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit stěžovateli, který své jednání „v krajní nouzi“ odůvodnil nesouhlasem s rozhodnutím vydaným odborem životního prostředí, dle kterého byly určené stromy, na základě odborného posouzení, pro svůj zdravotní stav určeny k pokácení.

Všichni občané jsou nepochybně povinni se podrobit výkonu pravomoci veřejného činitele bez ohledu na vlastní soukromý názor. Jsou-li přesvědčeni, že tímto jednáním bylo porušeno jejich právo či jim byla způsobena škoda, mohou se proti takovému postupu veřejného činitele bránit jiným, avšak zákonným způsobem. Ústava České republiky, Listina základních práv a svobod, ani žádná jiná právní norma nepřipouští, aby občané nejprve hodnotili zákonnost postupu veřejných činitelů a teprve na základě tohoto jejich pokynů neuposlechl (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 263/97, www.nalus.usoud.cz).

Přestupkem podle ust. § 2 odst. 2 zákona o přestupcích není jednání, jímž někdo odvrací přiměřeným způsobem přímo hrozící nebo trvající útok (nutná obrana) nebo nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný

následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak (krajní nouze).

Krajní nouze je jednání, jímž někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, nebyl-li tímto jednáním způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, přičemž toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak.

V projednávané věci především nebylo prokázáno žádné nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, které by byl stěžovatel nucen odvracet. Subjektivní pocity stěžovatele a jeho nesouhlas s rozhodnutím správního orgánu o pokácení stromu tento pojem nenaplnují. Obecně lze za smysl krajní nouze označit vylučování protiprávnosti (trestnosti) činů, které byly spáchány při odvracení nebezpečí, hrozícího právem chráněným zájmům. Konkrétně je však cíl tohoto institutu velmi úzce spjat s tolerovaným poměrem následku, který hrozil, a následku, který skutečně nastal, tedy s tzv. proporcionalitou následků. Krajní nouze je stav, kdy lze chránit ohrožený zájem jen tím, že se obětuje jiný takový zájem. Krajní nouzi se staví naroveň kolize právních norem a jimi stanovených povinností, kdy jednu povinnost lze splnit jen porušením druhé.

Podstatou krajní nouze tedy je, že tu dochází k střetu zájmů společnosti na ochraně různých společenských zájmů, přitom nerozhoduje původ nebezpečí. To znamená, že nebezpečí může být způsobeno kýmkoliv a čímkoliv, tedy např. i zvířetem. Nebezpečí musí hrozit zájmu chráněnému zákonem. V daném případě hrozilo nebezpečí poškození na zdraví a životech občanů, nedošlo-li by k odstranění dotčených stromů. Město Písek, které vydalo rozhodnutí o sanaci stromů, nepochybně nese plnou odpovědnost v rámci výkonu své působnosti, za zdraví, životy, bezpečnost občanů města a jejich majetku. Stěžovatel proti tomuto zájmu staví zájem na ochraně přírody. Z hlediska hodnocení střetu různých společenských zájmů nelze pak srovnávat zájem na zdraví a životě člověka s ochranou přírody – zde pokácením jednoho stromu před domem stěžovatele.

V tomto směru je nutno dospět k závěru, že u stěžovatele zcela zjevně nešlo o jednání ve stavu krajní nouze.

K činu v krajní nouzi je oprávněn zásadně každý, tedy i ten, jehož zájmy v konkrétním případě ohroženy nejsou (pomoc v krajní nouzi). Nebezpečí však musí hrozit přímo, bezprostředně, tedy nesmí již pominout. Nesmí také hrozit teprve v nikoli bezprostřední budoucnosti. O takový případ se však v projednávané věci zjevně nejednalo, když odstraněním stromu se mohl pouze částečně změnit vzhled ulice, ztěží však pokácení stromu mohlo mít zásadní vliv na krajinu, přírodu a životní prostředí. Podmínkou krajní nouze je dále, že nebezpečí nebylo možno za daných okolností odvrátit jinak. Lidsky lze chápat pocity stěžovatele o tomto jediném možném řešení, když se rozhodl „svým tělem“ bránit strom, zcela však, jak je odůvodněno výše, absentují ostatní základní pojmové znaky krajní nouze. Jak již bylo uvedeno, má-li se jednat o krajní nouzi, srovnávají se, chráněný a obětovaný zájem, přičemž krajní nouze je vyloučena tam, kde je zřejmé, že podle individuálního i průměrného úsudku je způsobený následek zřejmě stejně závažný nebo závažnější než ten, který hrozil. Význam těchto následků je třeba posuzovat v každém konkrétním případě zvlášť, přičemž je třeba vycházet jak ze závažnosti dotčených zájmů, tak z intenzity jejich porušení. Závažnější je pak např. způsobený následek, dotýká-li se stejně významného zájmu a má větší intenzitu než následek hrozící, nebo se dotýká zájmu významnějšího a v porovnání s hrozícím následkem, včetně zvážení rozdílnosti dotčených zájmů, má alespoň rovnocenný význam. Proto např. nepatrné ublížení na zdraví, kterým se odvrací nebezpečí značné škody na majetku, může být následkem méně závažným než ten, který hrozil, a to přesto, že jinak zdraví člověka má větší

hodnotu než zájem na ochraně majetku. K záchraně skupinových zájmů mohou být obětovány jiné méně významné skupinové zájmy nebo i poněkud významnější zájmy individuální, naopak k ochraně zájmů jednotlivce mohou být porušeny méně závažné zájmy skupinové. V projednávané věci však nehrozilo pokácením stromu žádné nebezpečí, jež by bylo třeba odvracet, naopak jeho nepokácením by reálně mohlo hrozit nebezpečí poškození na zdraví, životech a majetku občanů.

V projednávané věci byl stěžovatel shledán vinným přestupkem dle ust. § 47 odst. 1 písm.a) zákona o přestupcích, kterého se dopustil nikoli již tím, že vstoupil do prostoru vymezeného kolem stromu, ale tím, že neuposlechl výzvu veřejného činitele, aby tento prostor opustil. Ve věci je proto zcela irrelevantní, zda s jinou osobou, která do daného prostoru rovněž vstoupila, bylo vedeno přestupkové řízení či nikoli.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud se stěžovatelem vytýkaných pochybení nedopustil, když shodně s žalovaným shledal, že stěžovatel uvedeným jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty přestupku, z něhož byl obviněn a za který byl potrestán. Krajský soud se řádně vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatele a podrobně a přesvědčivě své rozhodnutí odůvodnil.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky stěžovatele důvodnými, proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému, který byl ve věci úspěšný, náklady nad rámec běžné správní činnosti nevznikly, proto mu je soud nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. června 2008

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu